

CAO News 10

Horolezecký časopis severočeského regionu

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

Ročník 3, číslo 10

Říjen 2001

NEZAPOMÍNEJME NA KAMARÁDY...

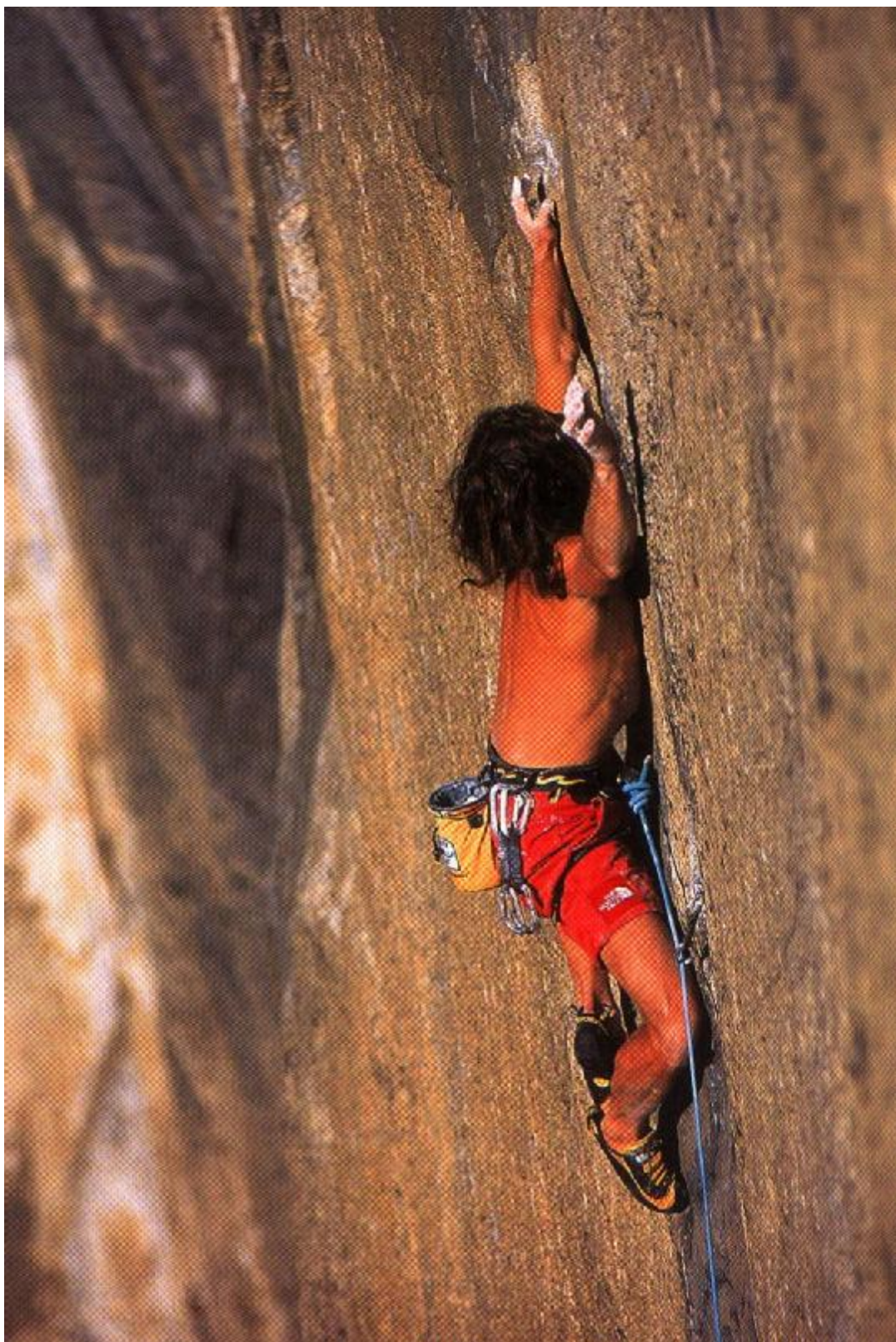

Anatolij
Bukrejev

*„Hory mají
moc zavolat
nás do svého
království
a tam,
ponechání už
navěky,
zůstávají naši
kamarádi,
jejichž velké
duše toužily
po dosažení
velkých výšek.
Nezapomínejte
na horolezce,
kteří se
nevrátili
z vrcholů...“*

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Podzimní lezení 2001
- ✓ Ledovcové šílenství..
- ✓ Cyklistické časovky
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Čeká nás a další...

Alexander Huber, El Nino na El Capu, U.S.A.

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Záříjová členská schůzka byla pro oddílový zájezd do Dolomit zrušena. Téměř celé září propršelo – vyhrál ten, kdo odjel na jih nebo jinam do teplých krajín (kromě Afghánistánu...). Ostatně ani jindy slunná Itálie nebyla zárukou pěkného počasí. Nebývalé přívaly sněhu vyhnaly z hor i náš oddíl...

Vlasta Domes si užíval „Ledovcového šílenství“ v oblasti Monte Rosa, lezlo se hlavně v nepískovcových oblastech (Studený masiv, Vrabinec, Bořeň), na cenomanských pískovcích (Havran) nebo, když se výjimečně udělalo hezky, i jinde na písku (Labák, Ostrov).

V září se také jezdí na kolech – tentokrát tou hlavní akcí byla cyklistická časovka na 100 km a časovka do vrchu. Mužskou část nejlépe zvládl Honza Bureš z Děčína, ale větší překvapení se zrodilo v ženské části (viz výsledovky).

Za zmínku stojí také úžasný výkon mimo náš oddíl. Družstvu Miroslav Mžourek a Milan Bigár Formánek se podařil výstup na Císaře (Ostrov) s umělým kyslíkem!!! Opravdu nevídané...

Více se o jednotlivých akcích dovíte uvnitř listu.

Užívejte si babího léta a lezte co se do vás vejde!

Příští oddílová schůzka CAO Děčín se bude konat ve středu 7.11.2001 v restauraci Za větrem v Děčíně Škrabkách od 18.00 hodin.

Podzimní lezení Bořeň 2001

XI. ročník srazu horolezců na Bořni

JIŘÍ HOUBA CHÁRA
CAO DĚČÍN

Letos se již po jedenácté sejdem na Bořni, abychom společně strávili příjemný podzimní víkend.

Vznik „Podzimního lezení“ provází docela zajímavá historie. Na podzim roku 1989, těsně před Sametovou revolucí, jsme chtěli nějak vyplnit „volnější“ období plískanic. Rozhodli jsme se pro víkend na Vrabinci, který byl pro nás Tepličáky, docela z ruky. Postavili jsme stany na louce pod skálou, přes den lezli a večer scházeli do restaurace v Těchlovicích na pivo. Víkend se nám líbil, a tak jsme si dali slovo, že se tu budeme scházet každý rok.

Za pár dní však vývoj v *Československé socialistické republice* nabral konečně ten správný směr a příští rok jsme náhle všichni v euforii cestovali po Alpách a na Vrabinec si nikdo ani nevzpomněl.

Až v roce 1991 jsme se pokusili „Podzimní lezení“ oživit, ale sešli jsme se pod Vrabincem jen dva. Každý podnikal a na nějaké scházení se u ohníčku jaksi nebyl čas. Přesto se vždy našlo několik málo jedinců, kteří se na podzimní víkend pod stanem ve skalách těšilo.

Hektická porevoluční doba po nějakém čase pominula a nás se zase začalo pomalu scházet více. Srazy jsme proto přesunuli na Bořeň a tam zůstaly dodnes. Vlono

se nás na tábořišti pod jižní stěnou Bořeň sešlo více jak třicet...

Dovoluji si Tě pozvat na

XI. ročník

„Podzimního lezení“

které se uskuteční ve dnech 12. až 14. října 2001 na Bořni u Bíliny.

Jedná se o XI. ročník horolezecko - společenské akce, pořádané horolezeckým oddílem CAO Děčín.

Sraz účastníků je v pátek 12. října v 18.00 hod. na horolezeckém tábořišti pod jižními srázy Bořeň. Ubytování je možné ve vlastních stanech přímo na horolezeckém tábořišti nebo na znovuotevřené Chatě BOŘEŇ.

Cestou na tábořiště můžeš posbírat a přinést nějaké dříví - v pátek a v sobotu večer bude slavnostní oheň, přes den lezení, MTB nebo turistika po okolí.

Věci na lezení a hudební nástroje sebou!

Na setkání s kamarády se těší

Jiří Houba Chára, v.r.

Monte Rosa Travers 2001

aneb Ledovcové šílenství

VLASTIMIL DOMES
CAO Děčín

Snápadem vylézt na vrchol Monte Rosy - nejvyšší hory Švýcarska a druhé nejvyšší v Alpách - přišel Davy. Pojal tuto cestu jako vzpomínku druhého výročí svého třístametrového pádu z vrcholového hřebene Monte Rosy. Pro zpestření zážitků navrhl upustit od vyšlapané dálnice vedoucí přes chatu Monte Rosa hütte a vylézt na Monte Rosu traverzem z Malého Matterhornu.

Příprava

Plán byl jasný, termín pevný - týden od 8. do 16. září 2001. Zbývalo sehnat druhou dvojku, informace o traverzu a modlit se za dobré stabilní počasí. První se vyřešilo dva dny před odjezdem, druhé vůbec a snímky z internetu svědčily o tom, že nikdo z nás to s modlením nepřeháněl. Nakonec jsme byli čtyři - Davy, Tomáš Melen, David Nehasil a já. Kromě dvou podrobných map a Davyho zkušeností jsme neměli žádné bližší informace.

V rámci úsporných opatření jsem upustil od koupě amerického krému na boty za nekřesťanských 230,-Kč (levnější krém na vibráky jsem nesehnal) a namazal boty Mogulem. Namísto skládací plastové lavinové lopaty za 1200,-Kč jsme se museli spokojit s hliníkovou lopatou ze železářství za 92,-Kč, kterou při troše trpělivosti bylo možné nasadit na cepín. Značných úspor za dopravu předpokládali dosáhnout naplánováním trasy přes daňový ráj Samnaun s neuvěřitelnými 23,-Kč za litránek bezolovnatého.

Cesta

V sobotu 8. září ráno jsme vyrazili jako již tradičně s hodinovým zpožděním. Slabý souvislý déšť nevěstil brzkou změnu. V Děčíně nastoupili Tomáš a David. Objem všech zavazadel převyšoval objem zavazadlového prostoru, po mírné kompresi zavazadel praskalo auto ve švech. Zadní zástěrky o tom dávaly na každém výmolu vědět. V Ostrově nad Ohří jsme dokoupili chléb na cestu a nakrmili vyhládlé žaludky. V Chebu jsme přešli hranice, najeli na dálnici a v osm večer parkovali u pumpy v Samnaun. Právě zavírali. Stačili jsme natankovat plnou a 20 l do kanystru a utratit drobné mařeny za IsoSprint v prášku a nějaké čokolády. Kolem půlnoci jsme intenzivně hledali místo na bivač. Našli jsme areál neoplocené pily, vybrali místo na spaní a již se chystali vybalovat, když vtom se rozsvítilo automatické osvětlení celého areálu. Radši jsme odjeli. Kolem půl druhé ráno našel Davy malou salaš u silnice přímo na sedle Oberalppass ve výšce 2040m. Na pohled výborná noclehárna, kravský trus jsme opatrně odklidili a zalehli jen tak nalehko do spacáků. Ve tři ráno nás probudil

prudký vítr s deštěm, přšelo snad i odspodu. Všechny spacáky až na můj byly durch. Děkoval jsem vlastnostem materiálu Excel Dry až do chvíle, než jsem se otočil na druhý bok. V tomto okamžiku všechna voda nahromaděná v důlkách na spacáku začala vtékat zipem dovnitř. Až do rozbřesku jsem se ve spacáku ani nepohnul. Kluci postavili stan. Nad ránem začalo sněžit a David se přemístil z mokrého spacáku do auta. Všude bylo bílo. Začali jsme hledat pod sněhem zapadané věci a počítat ztráty - spacáky, boty, stan, část oblečení promočeny. Takhle do desetistupňového mrazu nemůžeme, dobrý začátek!

Pár kilometrů před Täschem jsme zastavili na loučce u silnice. Svítilo sluníčko a foukal silný vítr. Přesně to jsme potřebovali na odstranění následků nočního řádění živlů. Usušili jsme spacáky a téměř všechny věci, poobědvali a zabalili všechno potřebné do hor. V Täschu jsme vytipovali nejlevnější parkoviště (4 CHF, normálně 8 CHF za den) a vyrazili zákazem vjezdu směr Zermatt. Täsch je poslední místo kam se dá vyjet autem. Do Zermattu je až na výjimky zákaz vjezdu, všude se používají elektromobily. Před vjezdem do Zermattu jsme zastavili, vyložili batohy a já jel zpátky zaparkovat auto. Pár minut po mně dorazil do Täsche policejní vůz, bylo to o fous. Na parkovišti za 4 CHF se nedala zaparkovat ani motorka, nezbylo než parkovat za 5 CHF za den. Do Zermattu jsem dojel vláčkem za 7,40 CHF. Kluci čekali na nádraží, spěchali jsme, protože nikdo nevěděl kdy jede poslední lanovka na Malý Matterhorn. Ještě jsme na nádraží pro jistotu vyměnili mařeny na franky a soudě podle pozdějších špatných zkušeností s placením kartou jsme udělali dobře. Lanovka z Zermattu na Malý Matterhorn stojí 48 CHF.

Malý Matterhorn

Do stanice lanovky vzdálené asi kilometr od nádraží jsme doběhli ve čtvrt na pět. Poslední lanovka na Malý Matterhorn odjížděla v 16:10. Paní v pokladně byla nekompromisní. Po krátké výměně názorů jsme zakoupili jízdenky na poslední mezistanici

Trockener Steg s tím, že tam přespíme a další den ráno vyjedeme až nahoru. O šlapání nemohla být řeč, již jsem to jednou zažil, tenkrát jsme se plazili přes trhliny pár desítek metrů od sjezdovky, kde se veselo lyžovalo, na vrchol Malého Matterhornu jsme dorazili vyčerpaní s kompletním lezeckým vybavením a od lanovky na nás mával Japončik v košili s krátkým rukávem. Těchto zážitků jsem chtěl být ušetřen. Ve stanici Furri jsme z kabinkové lanovky přesedli do jedné velké kabiny. V kabině hrála příjemná hudba a byl nádherný výhled na Zermatt, Matterhorn, Mt. Rosu, Lyskam, Castor, Polux, Breithorn. Na Trockener Steg jsme vystoupili a šli zjistit první ranní odjezd dál. Potkali jsme sympatického chlapíka z obsluhy lanovky a hodili řeč, zdali by se nějak nedalo ještě dnes dostat lanovkou až na kopec. Kabina lanovky stále byla ve stanici. Po krátkém telefonování souhlasil, že nás vyveze. Doplatili jsme zbytek jízdného a už jsme byli naskládáni v kabině. Cestou byl nádherný výhled na severní ledopády Malého Matterhornu a Breithornu.

Na Malém Matterhornu jsme prošli spojovacím tunelem k vlekům, posvačili, přioblékli se - teplota byla citelně pod nulou, ale téměř nefoukalo. Bylo 17 hodin, hůře se dýchalo, hlava zatím nestačila začít bolet, ale po takové výškové ráně zcela jistě bude. Krátce diskutujeme co dál. Já jsem spíše pro bivač zde a vyrazit až ráno - je dost hodin - Davy chce

pokračovat po ledovci až pod Černé Skály (Roccia Nera) na boudu Rossi e Volante. Nakonec se domlouváme na kompromisu - půjdeme a při problémech s časem nebo terémem se vrátíme. Na lano se zatím nenavazujeme i přes varování na cedulích. Jdeme po vyšlapané stopě přes zasněžený ledovec. Traverzujeme svahy Breithornu.

Stopa se rozdvouje, ledovec začíná být členitější a čas rychle utíká. Ušli jsme notnou vzdálenost a bouda stále nikde. Váháme, zdali se bouda nenachází nad námi, nevíme přesně, podle mapy s potížemi odhadujeme, kde přesně jsme.

Daleko pod ledovcem vidíme Italskou chatu. Začíná se stmívat a jsme tak daleko od Malého Matterhornu, že návrat jsme z dnešního programu zcela vyřadili. Stoupáme asi sto výškových metrů strmým svahem, nad nímž tušíme boudu. Na konci svahu však nacházíme ledové plato brázděné otevřenými i zavřenými trhlinami. Po boudě ani památky. Do západu slunce zbývá odhadem půlhodinka. Rozhodujeme se pro bivak.

Jelikož jediný rovný úsek vhodný pro stany se zdá být zasypaným ledovým můstkem přes trhlinu, navazujeme se na lano a vyrábíme záhrab. Hlava bolí čím dál tím víc. Jediný Tomáš je ušetřen problémům s výškou - znovu se potvrzuje, že je to silně individuální. Stavíme

stany, kolem nich sněhový val, vaříme čaj ze zbytků nezamrzlé vody. Za dva cepíny ukotvujeme lana, na které přivazujeme stany. Do spacáků zalézáme v sedácích a celou noc zůstáváme pro jistotu navázáni na lana. Ledový most se zdá být pevný, ale co kdyby... Bolest hlavy se stupňuje, nevolnost od žaludku stále připomíná, že nám chybí aklimatizace. S Davidem jsme vůbec nevečeřeli, jen jsme do sebe násilím nalili spoustu teplého čaje, abychom zmírnili následky výšky. Davy s Tomášem na tom byli lépe, dokonce si něco uvařili. Noc byla poloprobudělá, k ránu začal foukat silný vítr z Itálie a v noci hojně sněžilo. Naštěstí jsme měli dobře ukotvené a zahrabané stany. Nebe se rychle roztrhlo a za chvíli bylo skoro bez mráčku. Sněhu napadlo hodně, nemohli jsme najít mačky a lopatu. Ráno jsme roztápěli sníh na čaj, bylo nám zle a snědli jsme dohromady jenom sáček piškotů. Původně jsme se chtěli vrátit zpátky a pokračovat ve stopách, pak jsme se ale rozhodli zkusit dál traverzovat vrcholový hřeben přes trhliny. David podle své mapy odhadl, kde se nacházíme. Trefil se. K boudě jsme dorazili za půldruhé hodiny. Je umístěna přímo pod Černými Skalami na skalním výběžku. Bouda je oddělena od ledovce téměř kolmou stometrovou stěnou, která se obchází od sedla Swarzor. Sestup k boudě po skále byl nepříjemný. V boudě jsme začali sušit spacáky a pořádně se najedli. Jednohlasně jsme odmítli dnes pokračovat dál. Byl odsud krásný výhled na vrcholy Polux a Castor. Tomášovi začal zlobit benzínový supervaňič. Snad špatný benzín nebo upaná tryska. Běžně spaluje skoro každé kapalné palivo, ale teď začal stávkovat. Nepomohly ani prudké rány o stůl se zapáleným vařičem. Po Tomášových kaskadérských praktikách byla bouda plná sazí. Goretexové oblečení začalo spílat. Benzínu rychle ubývalo. Murphyoidní tvrzení, že vařič začne normálně fungovat těsně před tím než dojde benzín, se o několik dní později ukázalo jako zcela pravdivé. Přešli jsme na plyn, pro každý případ jsme měli s Davidem dvě velké bomby a rezervní

vařič. Pojedli jsme, doplnili tekutiny a zalehli do spacáků. Odpoledne se vrátili 3 Holanďané a Američan z výstupu ledovým žlabem na Polux. Nemohli zadržet smích při pohledu na kilovku eidamu se zabodnutým nožem S množstvím jídla jsme to přehnali. Vzali jsme hodně sladkostí - to je v pořádku - ty se konzumují při zátěži ve velkém množství. Taký špek byla výborná trefa, po tom se jen zaprášilo. Bramborové kaše v prášku a česnek s cibulí se také osvědčili. Ale salámu, chleba, sýra, těstovin a konzerv jsme se skoro nedotkli. A to jsme třetinu jídla nechali v Täschi. Obecně jsme díky nevolnosti z výšky jedli velmi málo. Spíše jsme se snažili hodně pít.

Castor

Z pondělí na úterý jsme v boudě naspali poctivých 15 hodin. Ráno (spíše dopoledne) nás probudili Holanďané s Američanem. Sbalili se a odešli směr Malý Matterhorn. Vstali jsme kolem deváté, v deset jsme chtěli odejít, podařilo se nám to jako vždy s hodinovým zpožděním. Navázali jsme se hned u boudy a vyrazili na Castora. Traverz skalního pásu je dost vzdušný a při pádu se není kde zastavit - tedy až o 70 metrů níž. Počasí přálo, nebe bez mráčku a skoro bezvětrí. Párkrát mi spadla mačka (nacvakávací mačky na kožených botách moc nesedí), tak jsem mačky přivázal smycí. V polovině Castoru jsme zahlédli 3 postavičky. Dalšíh několik skupin brázdilo ledovec v obou směrech. Traverzovali jsme hřeben Poluxu. Spolu s Tomášem jsme pěli chválu nad nádhernou lehkou skalní hranou na Polux. Na pohled maximálně dvojkové lezení končící sněhovou vrcholovou hranou. Prostě nádhera. Příště...

Na Castor byla vyšlapaná cesta klikatě směřující k vrcholu. Vyhýbala se okrajovým trhlinám, velké ledové převěži a široké trhlině uprostřed stěny. Zpočátku bylo stoupání mírné. Střídali jsme se v prošlapávání hlubšího sněhu. Nabrali jsme vražedné tempo bez

odpočinku. Špatně se dýchalo a batohy se pronesly. Zjistili jsme, že s tímto tempem dlouho nevydržíme a dohodli jsme se dělat po 30-40 krocích krátký odpočinek na vydechnutí. S rostoucí strmostí tato taktika začala vyhovovat všem. Ve strmém ledovém úseku pod převislou ledovou převějí uprostřed stěny byly v ledu osazeny jisticí skoby, ale zatím jsme necítili potřebu je použít. Hlavně pryč od převěje. U široké trhliny v horní polovině stěny jsme vyhlásili delší odpočinek. Dorazil k nám rychlejší ze Španělů, kteří šli za námi. V trhlině bylo vidět zamrzlé lano, jistě už něco pamatuje. Pokračujeme ve stopách přímo k poslednímu odtrhu. Od odtrhu k hřebeni příliš stop není. Španěl zkusil ulézt pár metrů a vrátil se. Poslední úsek je tvrdý strmý led. U odtrhu zavrtáváme šroub a pomocí dvou cepínů a erární jisticí skoby dosahujeme hřebene. Jaké bylo mé překvapení, když jsem zjistil, že hřeben je široký dvacet centimetrů, tedy přesně na dvě chodidla. Do obou stran hřeben padá strmými ledovými stěnami.

Postupně se dobíráme jištění za zatlučený cepín. Zbylých dvěstě metrů na vrchol jdeme tiše jako myšky na napnutém laně, koukáme jen pod nohy. Je nám jasné, že na tak strmé stěně bychom pád cepínem nezabrdili a pokud by někomu ujela noha, ostatní by se museli rychle přesunout na opačnou stranu hřebene. Byl to nádherný

vzdušný hřeben! Ve tři hodiny odpoledne stojíme na vrcholu Castoru ve výšce 4228 m. Je zde rovná plošina o velikosti několika čtverečních metrů. Fouká slabý vítr. Odpočíváme, fotíme. Sestupujeme do sedla a přecházíme nevýrazný vrchol

Felik. Terén se příliš nezměnil, stále jdeme po vzdušném hřebeni. Na Italské straně je převěj, snažíme se spíše traverzovat Švýcarskou stranu. V Itálii je vidět chata, která již není zakreslena v našich mapách. Náš kartografický materiál má jisté vady - xerokopie Davyho mapy je málo podrobná a Davidovu mapu právě opouštíme - chybí v ní úsek od Castora po Lyskam. Trochu jsme tu přípravu podcenili. V sedle Felikjoch odpočíváme. Na pátek je hlášeno výrazné zhoršení počasí. Lze předpokládat, že ke zhoršení dojde už ve čtvrtek odpoledne. Na Monte Rosu je to ještě řádný kus cesty přes Lyskam s výškovými přepady 500 metrů. Protože nás tlačí čas, rozhodujeme se, že dál již

nepůjdeme a zítra sejdeme přes ledovec do Zermattu. S Davym odcházíme nalehko prohlédnout začátek sestupu a odhadnout nejlepší trasu přechodu ledovce. Přikláníme se k bivaku na sedle, je pozdě odpoledne, máme dost času připravit do setmění pořádný záhrab. Tomáš odmítá další bivak na sněhu v kdysi pěrovém spacáku a odchází přespat na chatu o 400 výškových metrů níže. Domlouváme sraz zítra zde na sedle před desátou hodinou. Stále svítí slunce, lopatou vyhrabáváme prostorný záhrab a stavíme stěny proti větru. Skvělé místo na bivak - strmé stěny jsou daleko a trhliny zde nejsou (vidět). Na začátku akce byla lopata ze železárství terčem posměchu, teď ji považujeme za nedocenitelného pomocníka. Bivakujeme ve výšce 4093 metrů. Večer se zdálo, že jsme se již na výšku

aklimatizovali, ale v noci zase začala bolet hlava a plíce. Pro Davida byl bivak v této výšce osobním rekordem. David se na noc přesunul do prostornějšího stanu k Davymu a já zůstal ve svém mikrostanu sám. Požádal jsem Davida o naši kilovku eidamu, hodil mi ji tak bravurně,

že mě přeletěla, prolétla těsně pod stropem stanu a rozmetala "kuchyňský" koutek se zapáleným vařičem a ohřívající se vodou. Jako zázrakem voda uhasila vařič a ešus se otočil a dopadl dnem na podlahku. Opět musím pochválit kvalitu materiálu Excel Dry - spacák zůstal uvnitř naprosto suchý a voda na podlážce rychle zamrzla. Večer jsme si s Tomášem vyměnili pár SMSek, abychom se vzájemně ujistili, že všechno je v pořádku, a z Čech jsme dostali hned několikrát zprávu o neštěstí v New Yorku.

K ránu dle očekávání foukal silnější vítr. Záhy jsem zjistil, že v konstrukci stěn proti větru byla někde chyba, protože polovina

mého stanu se prohýbala pod vahou navátého sněhu a celý vchod byl zasypan. Počkal jsem, až Davy mi Davy uvolní vchod a pomohl jsem mu se sněhovou nadílkou. Po zkušenostech z minulého bivaku jsme venku nenechali skoro žádné věci volně na sněhu.

Ledovcové šílenství

Tomáš přiběhl z chaty v rekordním čase o hodinu dříve, začali jsme rychle balit, navázali se na krátké lano a vyrazili středem ledovce. V Davyho mapě byla cesta přes ledovec značena jak ze sedla mezi Poluxem a Castorem, tak z místa, odkud jsme vyráželi. Obě trasy

se měli na konci horní třetiny ledovce setkat. V Davidově podrobné mapě o této cestě nebyla ani zmínka. V horolezeckém průvodci, který jsme si včera půjčili od Holanďanů, bylo uvedeno, že přes obě sedla se chodí zřídka. Ze sedla sestup ledovcem nevypadal složitě. Tomáš upozorňoval, že sestup bude daleko horší, než vypadá. A měl pravdu. Kdybychom věděli, do čeho jdeme, dali bychom přednost návratu přes Castora a Malý Matterhorn. Drželi jsme se středu ledovce. Z Castora i z Lyskamu se ledovec sunul dolů spleť ledovcových věží - seraků. Přešli jsme pár zasněžených trhlin. Na jedné z nich se při plazení ozvalo zlověstné praskání ledu a v mžiku jsme byli zpátky na pevném firnu. Občas jsme narazili na zaváté stopy, ale hned se zase ztratili. Zastavili jsme

až na skalnatém výběžku, kam nás dovedli stopy, které záhy zmizeli. Pohled, který se nám naskytl, byl hrozný. Zdálo se, že jediná rozumná cesta je cesta zpátky. Ze skalního výběžku padal celý pás ledovce do stometrové hloubky, na spodním zlomu byly široké okrajové trhliny. Traverzovat ledovec vlevo do změní širokých trhlin jsme zprvu odmítli. Více se nám zamlouvala blízkost skalního pásu napravo, ale cesta k němu změní hlubokých trhlin a proplétání se hromadou ledových věží se zdálo být dost nebezpečné. Nakonec jsme se rozhodli jít vlevo napříč ledovcem k levému pásu skal. Trhliny se snad podaří obejít. Překonali jsme několik trhlin v prudkém svahu skalního výběžku a dostali se na rovný ledovec rozlámáný trhlinami, které se už nedali přeskočit. Úspěšně jsme prokličkovali až k levému pásu skal. Ponurá nálada se začala zlepšovat. Bláhově

j jsme si mysleli, že nejhorší je za námi a okrajové trhliny bez problémů obejdeme, že je to jen otázka času. Už bylo odpoledne, vítr vůbec nefoukal, slunce pralo do ledových věží a do sněhu na vrcholu několik set metrů vysokého skalního pásu. Nikde ani živáčka, jen vrtulník občas proletěl směrem k chatě Monte Rosa hütte. Po krátkém odpočinku jsme optimisticky vyrazili obházet trhliny. Našli jsme zbytky stop a následovali jsme je. Neušli jsme ani dvě stě metrů těsně pod skalami, když jsme narazili na hlubokou okrajovou trhlinu. Stopy pokračovali na druhé straně trhliny a tak jsme je následovali. Sestup z prudkého ledu na suť byl dost nepříjemný, museli jsme zde zanechat jednu ledovcovou

skobu. Další skobou jsme odjistili traverz. Kolmou protější stěnu trhliny jsme vylezli za pomoci dvou cepínů. Tento kratičkový úsek nám zabral drahocnou hodinu. Naštěstí ze skal nepadaly kameny, ale stopy po nich byly všude kolem. Až na Davyho jsme měli všichni helmu. Po dalších pár stech metrech nás čekalo ještě větší překvapení.

Dostali jsme se do silně rozlámané části ledovce u skal. Jedna z možností byla pokračovat jemným skalním traverzem. Po krátkém průzkumu zjišťujeme, že traverz se postupně zhoršuje a na ledovec padá převislou stěnou z výšky asi 50 metrů. Dost nebezpečné. Výstup spárami a stěnou na skalní hřeben vedoucí z Poluxu se také zdá být dost riskantní vzhledem k našim batohům, 6 skalním skobám a odhadované klasifikaci IV-V. Na vršku tohoto hřebene byla z dálky vidět stopa. Po dlouhém přemýšlení jsme se rozhodli pro sestup do okrajové trhliny. Slačujeme přes kámen položený na ledovci. Drží. První část úseku lze těžce obejít po skále. David se rozhoduje ušetřit smyčku a úsek slézá. Druhou délku slačujeme úzkým komínem mezi skálou a ledovcem přes smyčku uchycenou za další kámen.

Slanění jde do převisu, každý z nás tady hlasitě nadával, protože mačky vždy na stejném místě uklouzly na skále a hodilo nás to do převisu pod ledovou věž. Objevily se první tržné rány na goretexovém oblečení. Spodek trhliny jsme traverzovali po ledu přes malé můstky a vyškrabali jsme se zpátky na ledovec. Zjistili jsme, že se nacházíme na vrcholu ledové věže. Další slanění přes dva šrouby. Sestup nebyl možný, tak jsme je zde nechali. S Tomášem jsme slanili celou délku na plošinu v trhlíně, potom slanil Davy a najednou se ozvala strašná rána. S Tomem jsme se instinktivně přitiskli ke stěně. Z ledové věže dvacet metrů nad námi se utrhlo několik kubíků ledu. Naštěstí se led v trhlíně zastavil a nepadal dál naším směrem. Jak podotkl Tomáš, z té věže jsme před chvílí mohli slačovat. Okamžitě jsme urychlili práci s lanem a než slanil David, už byla připravena smyce za ledový blok. Slanili jsme úzkým převislým komínem mezi skálou a ledem. Goretexové oblečení plakalo. Věděli jsme, že musíme pryč od skal zpátky na ledovec. Už jen proto, že tam se dá případně bivakovat. Vytraverzovali jsme pár desítek metrů tvrdým ledem pryč od ledových věží a dosáhli jsme rovnější části ledovce s širokými trhlínami, které se však daly obejít. Měli jsme vyhráno, kličkovali jsme po ledovci sem a tam, všechny trhliny v této části ledovce byly otevřené a většina z nich se dala přeskočit. Na druhou stranu ledovce pod hřeben Gornergratu to bylo ještě

pár kilometrů, ale šli jsme rychle. Protože jsme celý den neměli čas se pořádně napít, zastavili jsme v dolní části uprostřed ledovce u ledového potůčku, uvařili čaj do termosek a nabrali vodu do nádob. Byl odsud krásný pohled na západ slunce nad majestátním Matterhornem. Bylo pět hodin odpoledne. Sestup ledovcem nám trval celých 9 hodin. Byli jsme rádi, že jsme ho ve zdraví přežili. Myslím, že příště nikdo z nás tudy sestupovat nebude. Mimochodem, začátek sestupu

ze sedla mezi Poluxem a Castorem vypadá ještě děsivěji - jeden velký ledopád. Pravděpodobně se chodí po skalním hřebeni vedoucím z Poluxe. Po celé spodní části ledovce jsou metrové hrbolky, mezi nimiž v pozdním odpolední proudí zamrzající pramínky vody. Několikrát jsem prověřil kvalitu mogulu na svých vibracích. V botách bylo sucho i po proslápnutí ledové slupky nad potůčkem. Kolem sedmé jsme došli k začátku ledovcové morény pod hřebenem Gornergratu a rozhodli se pro bivak. Chvilí jsme laškovali s myšlenkou dojít dnes až do Zermattu, ale nadšení opadávalo s přibývajícím únavou. Na kamenech nemělo cenu stavět stany, nebe bylo bez mráčku, vítr nefoukal, a tak jsme si upravili plošinky a zalehli pod širákem. Počítali jsme dnešní ztráty - 3 ledovcové skoby, natržené goretexové bundy a kalhoty, zlikvidované starší lano. Při zouvání se mi podařilo utrhout kus boty (že by vedlejší účinky mogulu?). Proti minulému bivaku vládla těžká pohoda, kochali jsme se pohledem na Monte Rosu a Matterhorn v posledním slunci. V noci bylo poměrně teplo, nebe bylo plné hvězd.

Gornergrat

Ráno byly spacáky plné jinovatky, bylo téměř bezvětří, ale ze spacáků nás definitivně vytáhly až první sluneční paprsky. Posnídali jsme, přebalili batohy a vyrazili do Zermattu přes Gornergrat. Do kopce jsme se vůbec netěšili, zvláště když po něm následuje dlouhý sestup, nakonec se po frekventované cestě šlo výborně. Cestou jsme míjeli skupinky důchodců. Na Rotenboden u jezera Riffelsee jsme pošilhávali po zubačce do Zermattu. Cestou na Riffelberg jsme s Tomem diskutovali, kolik jsme ochotni zaplatit za cestu dolů a šetřit tak kolenní klouby, které se ještě budou hodit na dalších akcích. Dali bychom i 15 CHF za cestu do Zermattu, avšak cena 27 CHF ze stanice Riffelberg nám vyrazila dech, kolena musí vydržet! Trochu jsme jim odlehčili hůlkami.

Japončiči dolů jezdili na kolech, tiše jsme jim záviděli. Do Zermattu jsme se dobelhali asi kolem třetí hodiny. Pohledy okoloidoucích mi připomněly, že za slunečného počasí ve větších výškách je dobré si občas namazat obličej. Celý obličej jeden velký bolavý strup a zdravá kůže pouze kolem očí. Díky problémům s výškou jsem se úplně zapomněl mazat. Jó, kdyby se mi to už jednou nestalo...

Návrat

Rozbili jsme tábor na kraji silnice u prvních potravin. Uhasili jsme žízeň dvěma litry švýcarského piva, poprvé za celý týden na nás padl hlad, vytáhli jsme dvě šišky salámu. Okamžitě u nás byla slintající basetice s hladovým pohledem. Bujaré veselí dávalo tušit, že každou chvíli musí padnout jádrná poznámka. Uslyšeli jsme češtinu. Majitelé marně přivolávali psa. Dali jsme řeč. Ještě než odešli, basetice stačila vyluxovat všechny slupky od salámu včetně obalu od Twiggy. Obě šišky salámu jsme doslova zhltili. David se natáhl na silnici, málem ho přejel elektroautobus. Byl čas jít, ještě musíme do Täsche pro auto. Ve městě jsme se snažili koupit povedené panorama hřebene Monte Rosy za 14 CHF. V prvním obchodě vůbec nebrali kreditní karty, ve druhém přijímali platby nad 20 CHF. Ušetřili jsme 14 CHF, kroutili hlavami nad pokročilým kapitalismem a odešli na nádraží. Nezvykle jsme se shodli, že nebudeme šetřit 7,40 CHF za cestu vláčkem do Täsche místo několikahodinového šlapání. Tomášovi nevzali kreditní kartu,

protože v září končila platnost. Vlášek do Täschu byl plný českých turistů. Auto stálo na parkovišti. Trochu to uvnitř smrdělo, no, boty a ponožky za ten týden nestačili uschnout... Dolili jsme benzin z kanystru a všechno přebalili. Parkovné 25 CHF na nehlídaném travnatém rigolu bylo nepřiměřeně vysoké a tak jsme se s placením nenamáhal. Stejně by asi nebrali kreditní karty...

V 19.00 jsme vyrazili na cestu do Čech. Tomáš odhadoval, že v Samnaun budeme o půlnoci. Všechny tři sedla jsme projeli bez obtíží, na Furce cvičila švýcarská domoobrana. Do Samnaun k benzínce jsme dojeli přesně o půlnoci. Jaké bylo naše překvapení, když Visa nebyla na seznamu přijímaných kreditních karet. Riskantní pokus vložení karty se obešel pouze varovnou zprávou. Majitelem karty Dinners Club nikdo z nás (zatím) nebyl. Začali jsme počítat rezervu drobných bankovek - 300 šilinků, 20 marek. Stačilo to na doplnění nádrže a 6 litrů do kanystru. Podle předpovědi se počasí zhoršilo, v Německu po celou cestu na dálnici hustě pršelo. Střídali jsme se za volantem a do Čech jsme dorazili kolem sedmé ráno. U pumpy v Ostrově nad Ohří jsme posnídali. Měli jsme problémy vystoupit z auta, všechno bolelo. Tomášovi spadla na silnici otevřená láhev coly a nakonec jsme jí u pumpy zapomněli. Měli jsme dost. Davy si vystoupil v Litvínově a rovnou jsme rozpočítali náklady na dopravu - díky tankování v Samnaun a v Čechách jsme se dostali na slušných 1250,-Kč na osobu (včetně jedné jízdenky Täsch-Zermatt a plechovky IsoSprintu). Celkem jsme ujeli 2080km. V lékárně jsem si koupil Panthenol ve spreji na spálený obličej - můžu jen doporučit - po dvou dnech jsem začal vypadat zase jako člověk.

Závěrem

I přesto, že se nám nepodařilo přejít celý travers z Malého Matterhornu až na Monte Rosu, zažili jsme zase trochu dobrodružství a poznali nové oblasti. Víme kam stojí za to se vrátit (nádherná hrana Poluxu nebo hřeben Lyskamu) a kudy už nechodit (sestup ledovcem z Castora a vůbec většina sestupů do švýcarské strany). Počasí lepší snad ani být nemohlo. Poznali jsme, že na výšku 4000m jsme se jakž-takž aklimatizovali teprve po 4 dnech, tedy až na Tomáše, který výšku snášel bez sebemenších problémů. Lanovka na Malý Matterhorn ušetřila celodenní úmornou dřinu. Prověřili jsme kvalitu výstroje a výzbroje (přeci jen si ty plastiky seženu, zase se ozvaly omrzliny). Velmi se osvědčila (lavinová) lopata, ledovcových skob by se vyplatilo vzít i víc než 5ks (3 jsme nechali ve slanění). Mačky by neměli padat (sebekritika). Helma by měla být samozřejmostí (co ty na to, Davy?). Krátké asi 15metrové lano se ukázalo vhodnější při přechodu trhlin, než dlouhé lano. Drahé goretexové oblečení se velmi osvědčilo, i když jsme nezažili špatné počasí, jen je dobré ho trochu víc šetřit (hlavně při slanění). Spacák s vrchním materiálem Excel Dry je opravdu skvělý. S jídlem jsme to silně přehnali, díky problémům s výškou nebyl vůbec hlad. Osvědčila se zejména slanina, piškoty, čokoláda, hrozinky, müsli. Konzervu příště opravdu ani jednu, okurka a jablka zmrzly během prvních pár hodin a skončili jako potrava pro kavky. Nádobý na vodu jsou skoro zbytečné, voda rychle zmrzne, zato termosky se náramně hodily. Opalovací krém by příště určitě neměl chybět a do lékárníčky bych přihodil Panthenol. Pro jistotu horolezeckou pojistku a mobilní telefon - co kdyby... pššt!

Cyklistické časovky CAO Děčín

Podzimní část...

1. Časovka na 100 km.

V neděli 23. září 2001 se jela cyklistická časovka na 100 km. První z podzimní části cyklistických časovek pořádaných našim oddílem. (Pro připomenutí - v jarní části byla časovka na 100 km pro silný déšť zrušena a v časovce do vrchu vyhrál v rekordním čase Jan Horák 42:37.)

Přes téměř ideální počasí se nás na místě srazu, na Východním nádraží, sešlo pouze sedm startujících, jeden rozhodčí (Táňa Lošťáková), jeden doprovod (Petr Sobotka – HONDA CBX 750) a jeden fotograf (Jaromír Pospíšil). Omluvil se jenom Zdeněk Vaishar.

Přesně o desáté hodině bylo odstartováno a **Táňa Lošťáková**, jako hlavní rozhodčí, vypustila na trať první závodníky – **Jiřinu Mišíkovou** a **Jaroslava Uhra** a po pětiminutových odstupech odstartovali další: **Jana Pospíšilová**, **Lenka Chárová**, **Libor Svoboda**, **Jan Bureš** a **Jiří Chára**.

Zatímco u mužů k žádnému zlepšení dosavadních časů nedošlo, mezi ženami vypukl docela zajímavý boj, který nakonec znamenal výrazné zlepšení nejlepších časů. Nový rekord trati má nyní hodnotu 1:40 a zajela ho překvapivě **Jiřka Mišíková** (původní rekord držel Ivo Jeřábek ml. – 1:51).

Všem zúčastněným gratulujeme! A náš dík samozřejmě patří všem, kteří s organizací pomáhali a povzbuzovali: Táně Lošťákové, Petru Sobotkovi a Jaromíru Pospíšilovi.

Výsledková listina - Časovka na 100 km

Poř.	Jméno	Oddíl	Ročník	Čas	Průměrná rychlost	Kolo
1.	Jan Bureš	Děčín	1957	3:30	28,57	Silniční
	Jiří Chára	CAO Děčín	1960	3:30	28,57	Silniční
2.	Jaroslav Uher	HK Děčín	1942	3:39	27,40	MTB slika
3.	Libor Svoboda	CAO Děčín	1978	3:52	25,86	MTB drapák

Výsledková listina - Časovka na 45 km

Poř.	Jméno	Oddíl	Ročník	Čas	Průměrná rychlost	Kolo
1.	Jiřina Mišíková	Děčín	1967	1:40	27,00	MTB drapák
2.	Jana Pospíšilová	CAO Děčín	1944	1:42	26,47	Silniční
3.	Chárová Lenka	CAO Děčín	1964	1:47	25,23	MTB drapák

2. Časovka do vrchu.

Hned v úterý 26. 9. se jela druhá časovka podzimní části – tentokrát **do vrchu**. Trať této časovky je velice krátká – pouhých 13,5 km – zato však s velkým převýšením. Start byl od restaurace Na Kovárně v Nebočadech, cíl na Bukové hoře.

Hlavním rozhodčím byla opět **Táňa Lošťáková**, doprovod tvořili **Láďa Bimon ml.** a **Miroslav Mišítk**. Na start se postavilo celkem deset závodníků – dvě ženy a osm mužů. Závod ztěžovala hustá mlha a od poloviny stoupání i mžení, přesto se jelo rychle.

V ženách zvítězila v čase 1:07:15 **Jana Pospíšilová** z CAO Děčín před druhou **Jiřinou Mišítkovou**, která řadila tak divoce, že jí spadl hned dvakrát řetěz. Mezi muži si pro vítězství dojel v druhém nejlepším čase v historii **Honza Bureš** (44:25). **Jirka Souček** z HUDY sportu dojel na místě druhém, třetí skončil **Jiří Chára** z CAO Děčín. **Rost'á Anderle** dokázal i na celkem jasné trase zabloudit a skončil čtvrtý, pátý dojel na svůj věk ve vynikajícím čase **Josef Novotný** – opravdu klobouk dolů!

Vyhodnocení a vyhlášení výsledků proběhlo po sjezdu z Bukové hory v restauraci Na kovárně, kde jsme pak strávili příjemný podzimní podvečer nad sklenicemi oroseného. **Tak jako tak, nakonec vyhrál každý, kdo přemohl svou lenost a přišel si zazávodit!**

Výsledková listina - Časovka do vrchu - muži

Poř.	Jméno	Oddíl	Ročník	Čas	Průměrná rychlost	Kolo
1.	Jan Bureš	Děčín	1957	44:25	18,20	MTB
2.	Jiří Souček	HUDY sport	1968	47:50	16,98	MTB
3.	Chára Jiří	CAO Děčín	1960	49:32	16,36	MTB
4.	Rost'á Anderle	Děčín	1959	50:20	16,07	MTB
5.	Josef Novotný	Děčín	1942	50:55	15,94	MTB
6.	Láďa Bimon	Děčín	1947	59:15	13,66	MTB
7.	Libor Svoboda	CAO Děčín	1978	1:00:46	13,34	MTB
8.	Jaroslav Uher	HK Děčín	1942	1:02:38	12,94	MTB

Výsledková listina - Časovka do vrchu – ženy

Poř.	Jméno	Oddíl	Ročník	Čas	Průměrná rychlost	Kolo
1.	Jana Pospíšilová	CAO Děčín	1944	1:07:15	12,04	MTB
2.	Jiřina Mišítková	Děčín	1967	1:08:22	11,84	MTB

Galerie nejlepších: Vlevo Jiřina Mišítková, vpravo Jan Bureš

Vlevo Jana Pospíšilová, vpravo Libor Svoboda
start časovky na 100 km

(Foto © Jaromír Pospíšil)

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ
(PAVEL KÝSA BECHYNĚ)

ADRŠPACH

KOJNÁ - Poskakující koza Villa

Stanislav Lukavský, Pavel Bechyně

7.10.2000

Z náhoří přímo přes kruh a při pravé hraně n.v.

SUCHÁČ (nová věž na J straně u věže ČUČKA) - Sucho v krku II

Milan Rusý, Vladimír Gistr, Aleš Novák, Miloš Zahradko, Jan Gistr

8.5.2000

Z náhorní (SV) strany spárokomínem n.v.

SUCHÁČ- V krku smrk III

Vladimír Gistr, Jan Gistr

8.5.2000

Z náhorní strany po hraně k vrcholu.

SUCHÁČ- Rychlé kapky VI

Pavel Bechyně, Slavomil Krob

8.8.2001

V pravé části (S) stěny sokolem a vpravo stěnou n.v.

CVRK - Chodák IV

Pavel Bechyně, Slavomil Krob

9.8.2001

Přepadem a středem stěny, poté šikmo vpravo n.v.

CVRK - Traverzová II

Slavomil Krob, Pavel Bechyně

9.8.2001

Přepadem a vpravo k hraně k hodinám. Traverz za hranu a šikmo vlevo žlabem n.v.

CVRK - Přes krov VI

Pavel Bechyně, Slavomil Krob

9.8.2001

Nástup c. "Traverzová". Traverz asi 2m za hranu a sokolíčkem n.v.

PUMPRDLÍK - Rychlovka II

Pavel Bechyně, Slavomil Krob

9.8.2001

Sokolem od SZ a c. "Východní hrana" n.v.

KABELKA (nová věž se nachází na JZ u věže Záříjová) - **Kožená bunda VII**

Pavel Bechyně, Petr Mocek, Stanislav Lukavský
12.8.2001
SV hranou přes kruh n.v.

VYHLÍDKOVÁ - Přehlídková VIIIb

Pavel Bechyně x Petr Mocek
13.8.2001

Nástup c. "Žlutočerná". Traverz vpravo přes kruh ke 2.K. Spárou ke 3.K., stěnou přímo na balkón a cestou "Kraťas" n.v.

TRANSVESTITA (nová věž se nachází na J u Vyhliďkové věže) -

Pánská podprsenka II

Milan Rusý
15.8.2001

Od JV dvojspárou n.v.

TRANSVESTITA - Pánská rtěnka III

Petr Mocek, Pavel Bechyně
15.8.2001

Od JV levou spárou n.v.

KOPECKÝ (nová věž se nachází na S u Vyhliďkové věže) -

Horácova V

Petr Mocek, Pavel Bechyně, Jana Sedláková, Milan Rusý
16.8.2001

V náhorní stěnou n.v.

KRAHUJEC (nová věž se nachází na S u věže Dudek) - **Trojka, ale do kopce VI**

Pavel Bechyně, Jana Sedláková, Petr Mocek, Milan Rusý
16.8.2001

Od JZ čistým stavěním ke kruhu a přímo n.v.

LANGOŠ (nová věž se nachází S od věže Vokurek) - **Česnekový dech IV**

Pavel Bechyně, Milan Rusý
17.8.2001

J spárkou na blok a levou hranou n.v.

LANGOŠ - Sýr, kečup, tatarka IV

Pavel Bechyně, Petr Mocek, Milan Rusý
31.8.2001

Od J hranou přes kruh n.v.

LANGOŠ - Mastná huba VI

Pavel Bechyně, Petr Mocek
31.8.2001

Rozporem na blok. Vpravo za hranu ke kruhu a hranou n.v.

LILI (nová věž se nachází S u věže Marlen) - **Na šikmé ploše VI**

Pavel Bechyně, Saša Marák, Milan Rusý
19.8.2001

Od V kominem na bloky stavěním a stěnou n.v.

BRUSÍNEK (nová věž se nachází Z u věže Cimburek) - **Ani nemluví a jen mně líbej VI**

Petr Mocek, Pavel Bechyně, Vladimír Meier
31.8.2001

Levou náhorní hranou n.v.

BRUSÍNEK - Jemně mi ho mni VIIa

Pavel Bechyně, Petr Mocek
31.8.2001

Středem náhorní stěny n.v.

BRUSÍNEK - Tenkej dlouhej VIIa

Pavel Bechyně x Petr Mocek, Milan Rusý
31.8.2001

Od náhorní levé (S) hrany traverz doleva ke kruhu a přímo n.v.

KVAKINGER (nová věž se nachází Z od věže Panenka) - **Rozkejvaná II**

Milan Rusý, Vladimír Meier
31.8.2001
JV hranou n.v.

KVAKINGER - Kejvačka III

Petr Mocek
31.8.2001

Náhorní spárou n.v.

KVAKINGER - Život na houpačce IV

Petr Mocek
31.8.2001
J stěnou n.v.

KVAKINGER - Nekejvaná VIIa

Petr Mocek
31.8.2001

Náhorní levou hranou n.v.

KVAKINGER - Pérák VI

Petr Mocek, Pavel Bechyně
31.8.2001

Údolní spárou a poté pravou hranou n.v.

CIMBUREK - Golský čoud VI

Pavel Bechyně, Petr Mocek
31.8.2001

Nástup c. "Bermudský trojúhelník" a vpravo hranou n.v.

VOKUREK - Močák VI

Petr Mocek, Pavel Bechyně
31.8.2001

Z náhorní strany na pravou hranu a přes kruh n.v.

ŠUŠKÁ SE...

Ø Že prý zvohejbaný svodidla pod „Turbázou“ v Tisé má na svědomí nějaké ferrari...

STŘÍPKY

Táňa studuje

DĚČÍN
ZÁŘÍ 2001

Na studia se s vervou vrhla Táňa Lošťáková z CAO Děčín. Od září t.r. začala navštěvovat Střední zdravotnickou školu v Děčíně. Zdravotnic není nikdy dost – to platí i pro náš oddíl.

Držíme palce!

E-mail od Standy Emingra

DĚČÍN
26.9.2001

Po kratší odmlce se ozval Standa Emingr z Mostu. Ve svém e-mailu přišel i s jedním docela zajímavým námětem:

Ahoj Jirko.

Díky za nové číslo CAO 9. Přes léto jsem neměl moc času na psaní, ale chtěl bych Ti během měsíce poslat článek o nových cestách na Božni (v r. 2001). Na Božni vznikly takové cesty jako Santa Cruz - dvoudélková cesta v Severní stěně (klas. L1-7/7+, L2-8-) a Parukářka 8- v Tanečním sále. Obě jsou dělány klasicky, tj. odspoda. V Jižním prostoru je to 1.RP projektu u Ypsilonky (Lotrando a Zubejda 8+/9-) atd. Zkrátka cca 15 cest od 4 po 9-. Dále pak mám námět pro Tebe. Letos (tuším, že v listopadu nebo spíše v prosinci) to bude 20 let co se zřítla jedna z nejhezčích věží v Tisé - Neuberova. Měl jsem to štěstí, že jsem byl na jejím vrcholku a tak si myslím, že by bylo dobré si tuto věž připomenout alespoň fotografií...
Tak ještě jednou díky a ahoj - Standa

Císař pokořen!

OSTROV
ZÁŘÍ 2001

Doslova fantastická zpráva obletěla v minulých dnech celý horolezecký svět - Miroslav Mžoura Mžourek a Milan Bigár Formánek pokořili věž Císař v Ostrově za pomoci umělého kyslíku. Jedná se bezesporu o unikát. Ani po našem usilovném pátrání v historických análech se nám nepodařilo nalézt byť jen zmínku o tom, že by se v minulosti již někdo o výstup na pískovcovou věž s umělým kyslíkem pokusil. Celý výstup byl náležitě zdokumentován nejen fotoaparátem, ale i digitální kamerou. Bohužel do doby uzávěrky tohoto čísla se nám nepodařilo od majitele autorských práv fotografie získat. Nicméně nám byly přislíbeny a my vám je v příštím čísle CAO News přineseme. Máte se na co těšit...

JAROLETNÍ ALPINISTICKÉ NOVINY

PRAHA
ZÁŘÍ 2001

Jaroletní alpinistické noviny vydává Český alpinistický klub v Praze. První číslo přináší zprávy z hor, z klubů, zprávy o členech ČAK, itineráře akcí a „AKCEPIS“. Mezi jednotlivými zprávami jsme objevili i zmínky o našem oddíle (a o CAO News). V „AKCEPISU“ se pod názvem **Uprostřed pekla** objevil zajímavý článek od přímého svědka události na Píku Lenina, kde 13.7.1990 zahynulo v ledopádu 42 lidí ze všech koutů světa. S autorem článku jsme v jednání a článek bychom vám rádi v příštím čísle CAO News přetiskli.

Lysohlávky

Malinké, nevzhledné houbičky na vysokých nožkách Lysohlávky (Psilocybe) i letošní podzim přilákaly pod Sněžník množství sběračů. Jako neživé stíny se v ranních mlhách pohybují skrčené postavy po pastvinách mezi skalami a hledají a hledají...

Vzpomínka na Lukáše Hermu

Již je denáct let uplyne 21. října letošního roku od doby, kdy ve Wallisských Alpách navždycky zmizel kamarád Lukáš Herma.

V říjnu roku 1990 si Lukáš vybral pro svůj poslední výstup překrásnou horu Matterhorn...

-jch-

Vzkaz pro Jindřicha Hudečka

aneb Ohlasy na článek Tenkrát v Americe

Po otištění článku Jindřicha Hudečka pod názvem Tenkrát v Americe o jeho sólovém výstupu na El Capa se v redakci začaly hromadit reakce na Hudyho doušku, že „pokud bude aspoň jeden pozitivní ohlas na tento můj skoro román, napíšu určitě ještě nějaký další“.

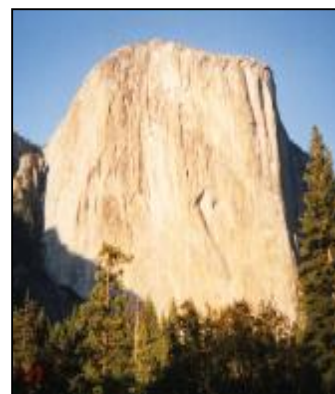
A všechny měly téměř shodný obsah, který by se dal vyjádřit asi takto: **Milý Hudy, už teď netrpělivě čekáme na Tvé další dílko!**

Z ohlasů vybíráme jeden, který došel z Varnsdorfu od Arnošta Hauferta:

Milá redakce CAO News,

konečně se i před mé zraky dostalo osmé číslo Vašeho listu. Pod Hudyho článkem je jakási poznámka, která se nesmí jen tak přejít. Rozhodl jsem se proto poslat Vám nějaký ten ohlas, který Hudy potřebuje k tomu, aby zase zasedl a začal plodit. Doufám, že nezůstane pouze u slibů.

Arny

Propozice

XXVII. ročníku horolezeckého orientačního běhu

Pořadatel:	Horolezecký klub Děčín
Datum konání:	neděle 21. 10. 2001
Shromáždění:	Všemily, pod pensionem Pohoda
Prezentace:	od 8,00 do 8,30 hod. na shromaždišti
Start:	9,00 hod. = čas 0,00
Kategorie:	muži, ženy
	Místo kategorií podle věku budou uplatněny opravné koeficienty od dosažených 30-ti let.
Vybavení:	busola, oděv a obuv pro běh terénem, mapník
Startovné:	členové HK Děčín zdarma
Dodatek:	ostatní 30,- Kč
	nejedná o závody, ale o měřený trénink !!!

Zdraví vás a zve

Jaromír Pospíšil

Rozlučka s *LETNÍM ČASEM*

27. října 2001

Horolezecký oddíl **CAO Děčín**
ve spolupráci s restaurací „U **Kosti**“ v Dolním žlebu
pořádají pro horolince i nehorolince
nostalgickou rozlučku s letním časem.

V průběhu celého dne budou v okolí Dolního Žlebu probíhat sportovní akce a zhruba od 17. hodiny je zamluven stůl v restauraci, kde bude možno zchladit vyprahlá hrdla a zapíjet žal, nad koncem letního času. Vítány jsou hudební nástroje či jiná kulturní vystoupení anebo vložky.

Přijďte se pobavit!

Akce proběhne za mediální podpory **CAO News**.

Drby na vlnách internetu...

Staženo z pavoučích sítí 3w

Kalendář *RockArt 2002*

PRAHA 24. září - Tak jako každý rok, i letos vydává reklamní a grafické studio RockArt velkoformátový nástěnný kalendář se snímky zahraničních fotografů (Sam Bié, Peter Mathis, Klaus Fengler, Petr Piechowicz, Heinz Zak, Radek Čapek...).

Kalendář o rozměrech 47x65 cm má třináct listů a je vytištěný na kvalitním křídovém papíře. Knihařsky je zpracován tak, aby mohl být zavěšen na skobičku s možností listování, žádné trhání stránek. Fotografie je možné později oříznout a zarámovat na několik způsobů.

K dostání bude kalendář ve většině prodejen s horolezeckým vybavením (HUDY sport apod.), ve vybraných knihkupectvích a na lezeckých stěnách či bouldrovkách. Je možné si ho objednat i formou dobírky na adrese Rock Art Design s.r.o., Čujkovova 30, 70030 Ostrava, tel:069-6745409, nebo e-mailem na adrese kalendář@rockart.cz. Cena kalendáře činí 330,- Kč včetně poštovného.

Náhledy stránek kalendáře najdete na adrese www.rockart.cz/2002/.

Pavel Žofka, *Horolezecké noviny*,
ilustrační DiGiFoto © Zdeněk Vaishar

Nové stránky pro milovníky vysokých hor

Není důležité vyhrát, ale dobře se vyspat (Sir Joseph)

PRAHA 1. září 2001 - I když už vlastníte supr péřák a máte nějaký ten extrém za sebou, možná nemáte úplně jasno v tom, jak se o ten teplý a veledůležitý pytel, který se stává za ledových nocí vašim nejlepším přítelem, co nejlépe postarat.

Nebo ještě spacák nemáte a nevíte, jestli si pořídit peří či umělé vlákno? Zajímavé čtení o peří a jeho vlastnostech, rozdělení, číslech, pojednání o (ne-)prodyšnosti žďáráku a mnoho dalšího najdete na stránkách Sira Josepha Rakoncaje. Na adrese www.sirjoseph.cz, která vznikla na začátku léta, najdete samozřejmě i katalog všech výrobků firmy Sir Joseph.

Horolezecké noviny

VÝROČÍ

ŘÍJEN 2001

2.10. Jaroslava Černá

4.10. Jan Horáček Horák

29.10. Jaroslav Horáček

Všem oslavencům
blahopřejeme a přejeeme hodně
šťěstí, úspěchů a radosti...

ČEKÁ NÁS...

KALENDAŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není nutné vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 6.10. **Podzimní dýchánek** – závod na MTB v okolí Srbské Kamenice a Všemil. Info Štěpán
- 12.-14.10. **Podzimní lezení Bořeň 2001** - XI. ročník srazu horolců na Bořni, pořádá CAO Děčín. Sraz je v pátek v 18.00 hod. na horolezeckém tábořišti pod Bořni. Věci na lezení a spacák sebou. Přes den lezení, večer slavností oheň. Info Chára
- 20.10. **Hřeben Krušných hor na kolech**, III. ročník. Odjez z Děčína hl. nádraží v 6.28 speciálně přistaveným vagónem do Litvínova. Odtud přes Fláje na hřeben a po něm do Děčína. (Jedná se o vyjíždku přátel, nikoliv o závod.) Info Uher, Chára
- 21.10. **Horolezecký orientační závod** Presentace od 8 do 8.30, start v 9.00 hod. Všemily, pod pensionem Pohoda Info Pospíšil
- 27.-28.10. **Poslední slanění Jetřichovice**. Pořádá HK Varnsdorf
- 27.10. **Rozloučení s letním časem**. Pořádá CAO Děčín, Restaurace U Kosti, Dolní Žleb. Sraz v 18.00 hod. Hudební nástroje sebou! Info Chára

Kde se dočtete o připravovaných akcích CAO Děčín?

Kromě kalendáře akcí na příslušný rok, který je k dispozici na schůzích CAO Děčín, se o připravovaných akcích můžete dozvědět v rubrice Čeká nás (zhruba na jeden až dva měsíce dopředu), na našich webových stránkách <http://mujweb.cz/www/caodc> a v případě potřeby také na **INFO kanálu** kabelové televize.

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

ŘÍJEN

- lezení v Jizerských horách

27. – 28.10. Poslední slanění (Jetřichovice)

LISTOPAD

- lezení v Jizerských horách, na Božni a jiných nepískovcových oblastech
- horolezecký orientační běh, pořádá HK Děčín
- běh Labským údolím (Děčín)

V průběhu celého roku možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Některá uvedená data jsou bez záruky, přesné konání akce bude včas upřesněno.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hod.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 373333
0606 / 277274

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE BUDE KONAT VE STŘEDU 7. 11. 2001 V RESTAURACI ZA VĚTREM. ZAČÁTEK SCHŮZE JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY CAO News OD 17:45 HOD.

NA POŘADU SCHŮZE BUDE PŘÍPRAVA NOMINACÍ NA NEJLEPŠÍ VÝKONY LETOŠNÍHO ROKU, PŘÍPRAVA AKCÍ V ZÁVĚRU ROKU (POSLEDNÍ SLANĚNÍ, HOROLEZECKÁ MŠE, VÁNOČNÍ BOŘEŇ, SILVESTR) A DALŠÍ, TAKŽE NEVÁHEJ A URČITĚ SE DOSTAV!

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

V příštím čísle...

Kromě pravidelných rubrik, výsledkových listin, informací o nových cestách a podobně, Vám přineseme:

- ✓ článek Uprostřed pekla,
- ✓ informace ze srazu horolezců na Božni,
- ✓ předběžné výsledky ankety čtenářů CAO News „Jak se vám líbí?“
- ✓ výsledky Horolezeckého orientačního běhu,
- ✓ a mnoho dalšího!

Nezapomeň – příští číslo CAO News vychází 7. listopadu 2001.

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

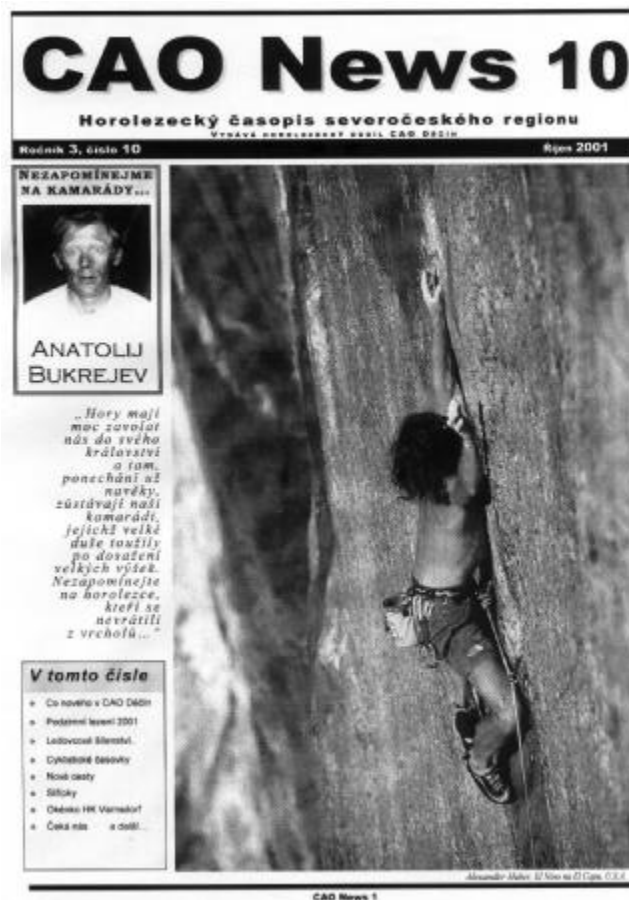
Tak to tedy bylo listopadové číslo CAO News...

Všem děkujeme za pěkné příspěvky i za náměty pro naši další práci. Co se nám nevešlo do tohoto čísla, určitě najdete v některém z čísel příštích!

Také doufáme, že se nám již brzy podaří umožnit zaslání časopisu elektronickou poštou. Zatím tomu brání velikost souborů. Jirkovi Kudrnáčovi se již ale podařilo převést většinu čísel CAO News do formátu PDF, který při zachování kvality obnáší zlomkovou velikost výsledného souboru.

Do práce na image časopisu se zapojil i Libor Turbo Svoboda. Jeho cílem je elektronická podoba CAO News, včetně odkazů na zdrojové fotografie či obrázky.

Práce je mnoho, času málo. Věříme, že blížící se dlouhé zimní večery přinesou po delší době opět nějaký ten kvalitativní skok vpřed. To si v redakci moc přejeme.

Za celou redakční radu Vám krásné dny, suchou stezku a inspirativní zážitky přeje Jiří Houba Chára.

Neoznačené příspěvky jsou dílem redakční rady.

Redakční rada se schází pravidelně 15 minut před zahájením schůze CAO Děčín anebo dle potřeby na zavadání.